

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

67. Quomodo S. Willibrordus à Sergio sit transnominatus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

quam plumbea meritò est. 5. ferendæ alijsque predican-
dæ crucis. 6. summum cum summo in terris Pastore sum-
mi illius in cælis Pastoris vicario coniunctionis & unitatis
dum ab eo lanam hanc ouillam & ex ipso S. Petri cui pa-
cendas oves commisit Dominus, altari accipiunt. Reli-
qua eius significata & hæc latius explicata vide apud. N.
Serarium Mogunt. rerum lib. 3. notatione 26. ad vitam
Bonifacij.

DISSERTATIO LXVII.

Quomodo S. Willibrordus à Sergio sit
transnominatus.

Summus Pontifex Sergius inaugurans Archiapo-
lum nostrum nomen Clementis ei imposuit. Trans-
appellationis huiusc occasio & ratio vulgariter
datur; Quod Romæ de suo nomine interrogatus
dum respondisset Wilbrod Anglo idiomate, voca-
bulum istud Papæ Latijsq; auribus durū asperumque inso-
naret, voluisse ut abiecta propria nominatione leniori
sonantia vocaretur Clemens. Verum hæc narratio vere
est vulgaris & fere plebeia. Ab altiori principio dimana-
uit impositio. Cedo, cur Sergius dum anno 691. Romam
veniens Willibrordus multis cum eo ageret, nomen An-
glicum non mutarit? Cur potius in Episcopali benedi-
ctione, quam tunc? an tunc non crudum asperumque La-
tinis auribus infrenderet? Autum non fuerit Willibror-
dus quæsus de nomine? Multa fuerunt Anglicæ nomi-
na Romæ audita, vt Wilfrid. Wilibaldus, Winibaldus, Plec-
helmus, wiros, Otgerus, & nō sunt variata. imo à tempore Gre-
gorij primi cooperū audiri, vt ab antiquo Græca & Galli-
ca,

ca, quæquamuis in latino sermone leniora sint, attamen pa-
trio sermone prolata dure barbareq; Latium auditum
feriunt? Cur ergo illa ob barbariem non fuerunt reprobata
eque ac Willibrordi. Nouerat Pontifex S. Willibror. Roma-
nos & Italos non eruditurum, in Italia Episcopum non
acturum; cur ergo cogeret Latium nomen assumere? cur
Italis auribus inferuire? Potius suum Willibrordo debuiss-
et Pontifex relinquere, qui inter Frisios erat versatus,
quibus cum Anglis Saxonibus in idiomate magna erat
communio & affinitas. Nullus veterum scriptorum, vt
Beda, Alcuinus metonymiæ talem rationem producunt.
Primus euulgator est Metaphrastes. Nescio vnde hauserit.
Acte rogo, Metaphraste, Willibrordus Romæ interrogatus de nomine, fuitne rogatus Latinè, an Anglice? Re-
spōdebis, credo, Latinè, quia à Latinis Anglicanæ linguae
ignatis, non Anglis. Infero, respondit ergo Willibrordus Latinè, qui Latinam nouerat. Willibrordi autem no-
men Latinè enunciatum non sonat crudum nec barba-
rum Romanis, non magis quam Bellarminus, Hypolitus,
Capilopus & similis fortis, proinde non potuit dare Pon-
tifici ob asperitatem ansam innouandi. Aliunde nobis
trahendum est Pontificium motuum. Ad quod capien-
dum, Nota, quinque potissimum ex causis nominis immu-
tationem oriti. Primo, dum quis in prouectiori etate sa-
crum baptisma suscipit. sic apud Metaphrasten, & Da-
mascenum oratione de imaginibus, qui antea vocabatur
Placidus, dictus est Eustathius, eiusque vxor Theopiste,
quæ prius Traiana. Ceadualla Rex post baptisatum apud
Bedam lib. 5. Hist. Angl. c. 7. Petrus est: sic apud Crant-
ziūli. 5. Sueciæ ca. 10. Sueciæ Rex Olaus fit Iacobus, Hun-
gerus apud Marcellinū c. 24. Petrus: Hathagerus c. 29. Swi-
bertus: Eldak apud S. Ludgerū episto. ad Rixfridum ca. 8.

C c 2

Bruno

Secundò , dum quis per Sacramentum Confirmationis in Christiana militia stabilitur , roboratur. Sic Hermenegildus Leonigildi Regis filius ex heretico factus Catholicus, dum Chrismaretur, vocatus est Ioannes apud Turonensem lib. 5. cap. 38 : Voicedthus Adelbertus qui S. Pragensis Episcopus: Wenceslaus postea Carolus 4. Tertiò , dum quispam in Religione solennem professio nem emittit. Et sic qui pridem Fernandus , postea vocatus fuit Antonius de Padua : sic noui commilitones multos in eâ reliq'is prioribus , alia accepisse.

Quartò , dum quis Sacro Pontificatu honoratur , siue is summus, sic ut cum ex Simone Cephā seu Petrum fecit Christus Dominus & eius exemplo deinceps fecerè omnes sequentes. siue is sit inferior. Sic quoniam Winfrid, in Episcopali consecratione nuncupatus est Bonifacius.

Quintò ob notabilem aliquem euentum aut notabile factum. Sic Paulus cum Barnaba segregatus & designatus Apostolus gentium, mox ut caput prædicare illis ,puta Paulo Proconsuli Cypri, in quem primò ex Gentibus incidit eumque conuertit , ea occasione nomen Iudaicum Sauli mutauit in nomen Romanum Pauli. Vnde Hieronymus cōment in epist. ad Philemonē nomen Pauli censer esse nomen victoriae & triumphi: Ut Scipio , inquit, subiecta Africa , Africani sibi nomen assumpsit , & Metellus Creta subiugata , Cretici cognomentum reportavit , & Imperatores nunc usque Romani ex subiectis gentibus Adiabenici , Parthici , Sarmatii nuncupantur , ita & Paulus ad prædicationem Gentium missus primo Ecclesiæ spolio Proconsule Sergio Paolo victoria sua trophea retulit exxitq' vexillum ut Paulus diceretur ē Saulo.

Variatio

Variatio nominis in S. Willibrordo originem trahit ex quarta ratione, nimirum quod solennem Episcopalem Consecrationem & dignitatem acciperet. Ab hoc fonte manasse satis suo modo loquendi insinuant Alcuinus & Beda. Ob idem motuum Winfridum appellatum Bonifacium docet Serarius libro tertio rerum Mogunt: notazione 16. Äquum est qui altiorem gradum concidunt, sicuti mores, ita & nomen aliter instituant.

N. tamen S. Willibrordum inter Frisos maluisse suum natuum, frequentiusque usurpare. In diplomatibus utrumque nunc seorsim, nunc copulatim exprimit, Willibrodus, Clemens; Clemens Willibrordus: Willibrordus cognomento Clemens, &c. quo discas natale nomen non tam reprobatum fuisse, quam honoris causa aliud à Pontificie superadditum, quemadmodum Beatus Cyprianus in baptimate nomen Cæciliij sibi asciuerat à Cæcilio presbytero baptisatore, prius tamen non deleuit, utroque simul se intitulauit Cæcilius Cyprianus.

Sed cur potius Clemens quam aliter? duplex occurrit causa. Una, quod Sergius cerneret eum esse cordis mansueti, pacificum, lenem, clementem; sicuti Winfridum à benefactis Bonifacium dictum monstrat Serarius supra. Altera, quod sacræ manus ei imponerentur in profecto S. Clementis, cuius celebritas Romæ magna. Solent qui in lucem eduntur à S. in natali die occurrente nomina sibi mutuare, sic saepe & Episcopi in die consecrationis tanquam nouo natali. Fuit quidem ordinatus in festo S. Cæciliae, sed quod femineum nomen non congrueret, voluit ei Pontifex indere nomen à festa luce in sequenti, quæ erat S. Clementis, quo die ultimus actus Episcopalis inaugurationis & pallij largitio agebantur.

Notandum illud Bedæ libro quinto cap. 12. *Ipse vero Willibrordus*

brordus cognomento Clemens &c. non esse accipiendum quasi Clemens solum esset agnomen, sed cognomento Clemens idem esse quod alio nomine Clemens, prout explicat in quadam ad Stephanum Papam epistola Bonifacius quam exarauimus dissertatione 76.

Presbyter nomine Willibrord & alio nomine Clemens vocatus. Sic Beccanus, & sic etiā Heda aiunt Sergium S. Willibrordo in ordinatione non cognomen, sed nomen nouum, nomen imposuisse. Neque enim est apud veteres insolens cognomen & cognomentum poni pro nomine alio, Ita S. Paulinus Natali 9. de S. Felice:

Hinc dubius gemino Didymus cognomine Thomas.

S Hieronymus in caput 1. Ezechielis: *usq; ad quintum cap. stitatis annum Iachin cognomento Iechonie.* Et in Eusebij Chronico, lib. 11. cap. 23. *Apis quem Serapim cognominant,* Id est alio nomine vocant. Sic accipienda est inter litteras Bonifacij hæc Epigraphe: *D. Beatissimo Pontificali infula merito decorato, Archiepiscopo Wifrido, cognomento Bonifacio Hedilbertus Rex Cantia.* Et verba Hincmari epist. 6. ca. 19: *Gregorius à primo secundus, sed & tertius Gregorius Wifrid, cognomento Bonifacium, Legatum Apostolice sedis ad reformatam Christianitatis religionem primò Presbyterum, postea vero Episcopum ordinatum direxerunt.*

D I S S E R-